Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Η'.—Τόμ. 5ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 38

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 289)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'.

Γῆ ; . .

Εἶνε ἡ μόνη λέξις, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀναγεγραμμένη ἄνωθεν τοῦ ΙΖ' Κεφαλαίου τοῦ διηγήματος τοῦ Ἔδγαρ Πόε. Καὶ τὴν λέξιν ταύτην,— συνοδεύων δι' ἑνὸς ἐρωτηματικοῦ,— χαράσσω ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ παρόντος ἕκτου Κεφαλαίου.

Ἀντηχήσασα ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς σκοπιᾶς μας, ἐσήμαινεν ἆρά γε νῆσον ἢ ἤπειρον ; Καὶ εἴτε νῆσος εἴτε ἤπειρος, δὲν μας ἐπεφύλασσεν ἆρά γε καμμίαν μεγάλην ἀπογοήτευσιν ; . . Θὰ εὑρίσκαμεν ἐπὶ τέλους ἐδῶ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἤλθαμεν ζητοῦντες τόσῳ μακράν; Ὁ Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ ὁ Λὰν Γκὺ θὰ ἔπιπτον εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων ; Ζῶντα ἢ νεκρὸν θὰ εὑρίσκαμεν ἐδῶ καὶ τὸν Ἀρθοῦρον Πύμ ; Ἡ γῆ, ἡ διαφαινομένη μακρόθεν, ὡς γραμμὴ ἀόριστος, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ θαλάσσης, θὰ ἦτο τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου τοῦ Ἀλβράνου, ἐπιτυγχάνοντος τὴν σωτηρίαν τῶν ναυαγῶν τῆς Ἰάνας ;

Ἡ κραυγὴ τοῦ σκοπιωροῦ ἐπροξένησεν ἀμέσως ἀντιπερισπασμόν. Δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὴν ἐκμυστήρευσιν τοῦ Δίρκ Πέτερς· ἴσως μάλιστα τὴν ἐλησμόνησε καὶ ὁ ἴδιος, διότι ὥρμησεν εὐθὺς εἰς τὴν πρῴραν καὶ τὰ βλέμματά του δὲν ἀπεστράφησαν πλέον ἀπὸ τοῦ ὁρίζοντος.

Ὁ Τζὲμ Βέστ, τὸν ὁποῖον οὐδὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ ταράξῃ, ἐπανέλαβε τὰς διαταγάς του. Ὁ Γρατιάνος ἐτοποθετήθη παρὰ τὸ πηδάλιον, ὁ δὲ Χήρνε ἐνεκλείσθη εἰς τὸ κῦτος. Δικαία τιμωρία, κατὰ τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἔπρεπε νὰ διαμαρτυρηθῇ, διότι ἡ ἀπροσεξία ἢ ἡ ἀδεξιότης τοῦ Χήρνε εἶχεν ἐκθέσῃ εἰς μέγαν κίνδυνον τὸ πλοῖον. Ἐν τούτοις πέντε ἢ ἕξ ναῦται ἐκ Φαλκλάνδης ἤρχισαν νὰ ψιθυρίζουν ἀποδοκιμαστικῶς. Ἀλλὰ δι' ἑνὸς νεύματος ὁ ὑποπλοίαρχος τοῖς ἐπέβαλε σιγὴν καὶ τους ὑπεχρέωσε νὰ ἐπιστρέψουν ἀμέσως εἰς τὰς θέσεις των.

Ἐννοεῖται, ὅτι μόλις ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ σκοπιωροῦ, ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξώρμησεν ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του καὶ διὰ φλογεροῦ ὄμματος παρετήρει τὴν γῆν, ἡ ὁποία ἀπεῖχεν ἤδη περὶ τὰ δέκα ἢ δώδεκα μίλλια.

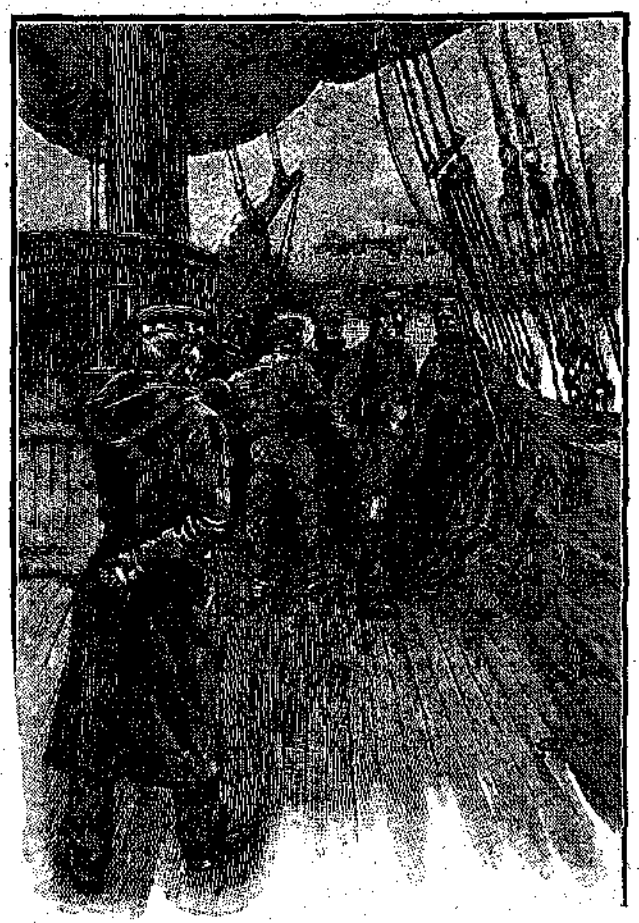

«Δι' ἑνὸς νεύματος ὁ ὑποπλοίαρχος ταῖς ἐπέβαλε σιγὴν . . .
(Σελὶς 297, στήλ. 6').

Εἶπα, ὅτι δὲν ἐσυλλογιζόμην πλέον τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐνεπιστεύθη ὁ Δίρκ Πέτερς. Ἄλλως τε, ἐφ' ὅσον τὸ μυστικὸν τοῦτο ἔμενε μεταξὺ ἡμῶν τῶν δύο, οὐδεὶς φόβος καὶ οὐδεὶς κίνδυνος. Ἀλλ' ἂν κατὰ κακὴν τύχην, ὁ Μαρτῖνος Χὸλτ ἐμάνθανεν ὅτι ὁ λεγόμενος Πάρκερ ἦτο ὁ ἀδελφός του Νέδ; ὅτι δὲν εἶχε πνιγῇ ἢ ἀποθάνῃ ἐκ τῆς πείνης, ἀλλ' ὅτι εἶχε φονευθῇ, διὰ νὰ θρέψῃ τοὺς λιμοκτονοῦντας συντρόφους του ;.. ὅτι τὸν εἶχε φονεύσῃ αὐτὸς ὁ Δίρκ Πέτερς, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Μαρτῖνος Χὸλτ ὤφειλε τὴν ζωήν ;.. Καὶ ἰδοὺ διὰ ποῖον λόγον ὁ μιγὰς ἠρνεῖτο καὶ ἀπέκρουεν ἐπιμόνως τὰς εὐγνώμονας ἐκδηλώσεις τοῦ ἱστορράφου . . . ἰδοὺ διατί ἀπέφευγε τὸν Μαρτῖνον Χὸλτ, τὸν ἀδελφὸν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσῃ καὶ φάγῃ. . .

Ἐν τούτοις ἡ γολέττα ἐπροχώρει μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις, αἱ ὁποῖαι ἀπῃτοῦντο εἰς τὰ ἄγνωστα ἐκεῖνα πελάγη, ὅπου πιθανὸν νὰ ὑπῆρχον ὕφαλοι μεγάλοι καὶ ἐπικίνδυνοι. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Τζὲμ Βέστ, ὁ ναύκληρος συνέστειλε δόλωνα, φώσωνα καὶ λαῖφος, ἀπέμεινε δὲ ὁ Ἀλβρανος μὲ τὸν ἐπίδρομον, τὸν ἀκάτιον καὶ τοὺς ἀρτέμονας,—ὁπλισμὸς ἀρκετὸς διὰ νὰ διανύσῃ εἰς ὀλίγας ὥρας τὴν ἀπόστασιν, ἡ ὁποία τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐβολιδοσκόπησε τὴν θάλασσαν καὶ εὗρε βάθος ἑκατὸν εἴκοσιν ὀργυιῶν. Διάφοροι ἄλλαι βολιδοσκοπήσεις κατέδειξαν ὅτι ἡ ἀκτὴ θὰ ἦτο προσιτή, διότι ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης ἐφέρετο ὁλονὲν δι' ὁμαλῆς κλίσεως πρὸς τὴν ξηράν. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ εἰς κανὲν μέρος ὁ πυθμὴν ἠδύνατο νὰ ὑψοῦται ἀποτόμως, καὶ ἑπομένως ἡ θάλασσα νὰ μὴν εἶνε ὅσον ἠθέλαμεν βαθεῖα, ἐπροχωροῦμεν συνετῶς μὲ τὴν βολίδα ἀνὰ χεῖρας.

Ὁ καιρὸς ἐξηκολούθει νὰ εἶνε καλός, μολονότι ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ὑπὸ ἐλαφρᾶς ὀμίχλης πρὸς τὰ νοτιοανατολικά. Ὡς ἐκ τούτου ἐδυσκολευόμεθα ἀκόμη νὰ ἐκτιμήσωμεν μετά τινος ἀκριβείας τὸ ὕψος τῆς ξηρᾶς, μόλις διαφαινομένης ὑπὸ τὸν ἀτμώδη πέπλον· ὁπωσδήποτε συνεπεράναμεν ὅτι τὸ ὕψος τοῦτο δὲν ὑπερέβαινε τὰς τριάκοντα ὀργυιάς.

Ὀφείλω νὰ εἴπω, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης παρετηρήθη διαρκὴς κατάπτωσις τῆς θερμοκρασίας. Τὸ θερμόμετρον ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἀέρα καὶ ὑπὸ σκιάν, δὲν ἐδείκνυε εἰμὴ μόνον τριάκοντα δύο βαθμοὺς (Κ. 0°) βυθιζόμενον δὲ εἰς τὸ ὕδωρ, ἐδείκνυε μόνον εἰκοσιὲξ (Κ. 3° 38 ὑπὸ τὸ μηδέν.) Πόθεν προήρχετο ἡ κατάπτωσις αὕτη ἐν πλήρει πολικῷ θέρει ; . . Ὁπωσδήποτε οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος ἠναγκάσθησαν νὰ φορέσουν πάλιν τὰ μάλλινα ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφήσῃ πρὸ ἑνὸς μηνός, ἀφότου διήλθομεν τὸ παγόφραγμα. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι, ἐπειδὴ ἡ γολέττα ἠκολούθει τὴν φορὰν τοῦ ἀνέμου, τὸ πρῶτον τοῦτο ψύχος ἐγίνετο ὀλιγώτερον αἰσθητόν. Οὐχ' ἧττον ὅμως ἐνόει τις ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσωμεν τὸ ταχύτερον εἰς τὸ τέρμα. Ἄλλως μᾶς ἠπείλει ὁ μέγας κίνδυνος τοῦ ἀποκλεισμοῦ εἰς τὰς χώρας ταύτας, ὅπου ἡ διαχείμασις ἦτο κάτι τι φρικτὸν καὶ νὰ το συλλογίζεταί τις !

Ἐπανειλημμένως ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξήτασε διὰ βαρέων καθετήρων τὴν διεύθυνσιν τοῦ ρεύματος καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι εἶχε μεταβληθῇ.

— Ἡ ξηρὰ ἡ ὁποία ἐκτείνεται ἐνώπιόν μας, εἶνε ἀρά γε νῆσος ἢ ἤπειρος ; μοὶ εἶπεν· δὲν ἠμποροῦμεν ἀκόμη νὰ ἀποφανθῶμεν. Ἀλλ' ἂν εἶνε ἤπειρος, εἰμποροῦμεν νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ ρεῦμα θὰ εὑρίσκῃ διέξοδον πρὸς τὰ νοτιοανατολικά. . .

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησα. Καὶ τότε ἡ ἤπειρος αὐτὴ θὰ ἔχῃ σχῆμα μικροῦ σκούφου, ἐπάνω εἰς τὴν πολικὴν φαλάκραν τῆς Γῆς μας,—σκούφου, τὸν ὁποῖον θὰ δυνηθῶμεν νὰ περιπλεύσωμεν.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, κύριε Ζώρλιγκ, σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἤρχισα πάλιν νὰ ἐλπίζω. Ἂν ὁ καιρὸς διετηρήθη καλός, διατί νὰ μὴ ὑποθέσω ὅτι ὁ ἀδελφός μου καὶ οἱ σύντροφοί του κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὰς ἀκτὰς αὐτάς, ὅπου τοὺς ὤθει ὁ ἄνεμος καὶ τὸ ρεῦμα ; Ὅ,τι κάμνει ἡ γολέττα μας, θὰ το ἔκαμε καὶ τὸ πλοιάριόν των. Καὶ θὰ εἶχαν φύγῃ βέβαια ἐφωδιασμένοι μὲ προμηθείας διὰ μακρυνὸν ταξείδιον. Ἔπειτα, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἠύραν κ' ἐδῶ ἄφθονα τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ὅπως ἐπὶ τόσα ἔτη εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ ; Θὰ ἔχαν μαζί των ἐργαλεῖα καὶ ὅπλα. Τὰ ψάρια ἐδῶ εἶνε ἄφθονα, τὰ πτηνὰ ἐπίσης... Ὤ, ναί ἡ καρδία μου εἶνε πλήρης ἐλπίδος καὶ ἐπεθύμουν νὰ ἦμουν πρεσβύτερος κατά τινας ὥρας ! . .

Χωρὶς νὰ συμμερίζωμαι ὅλας τὰς ἐλπίδας τοῦ πλοιάρχου, ἐν τούτοις ἐχάρην πολύ, διότι τὸν εἶδα πάλιν αἰσιόδοξον. Ἂν αἱ ἔρευναί του ἐστέφοντο ὑπὸ ἐπιτυχίας, τότε ἴσως κατώρθωνα νὰ τὸν πείσω ὅπως τὰς παρατείνῃ καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ,— ἔστω καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ξηρᾶς ἐκείνης, ἐκ τῆς ὁποίας δὲν ἀπείχομεν πολύ.

Ὁ Ἄλβρανος ἐπροχώρει βραδέως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν διαυγῶν ἐκείνων ὑδάτων, ὅπου ὑπῆρχον πλήθη ἰχθύων, ἐκ τῶν ἤδη γνωστῶν. Καὶ ἐνῷ ἄνωθέν μας ἐπέτων πτηνὰ ἐκ τῶν αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἴχαμεν συναντήσει ἕως τώρα, μὲ τὴν αὐτὴν ἀφθονίαν καὶ ἀφοβίαν, εἰς τὸ πέλαγος ἀνεφαίνοντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ φάλαιναι, διευθυνόμεναι ὅλαι πρὸς νότον. Ἐκ τούτου εἰκάσαμεν ὅτι ἡ θάλασσα θὰ ἐξετείνετο ἀκόμη πρὸς τὴν διεύθυνσιν ταύτην, πολὺ μακράν.

Εἴχαμεν προχωρήσῃ ἕως τρία μίλλια ἀκόμη. Ἐν τούτοις ἡ ξηρὰ δὲν διεκρίνετο ἀκόμη σαφῶς. Ὁ Τζὲμ Βὲστ ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ διζύγου τοῦ πρωραίου ἱστοῦ καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας παρατηρῶν· ἀλλὰ κατῆλθε, χωρὶς νὰ μας φέρῃ οὐδὲν ὡρισμένον καὶ βέβαιον.

Ἱστάμην εἰς τὸ ἀριστερὸν πλευρὸν τοῦ πλοίου, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνάς μου ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου καὶ ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν γραμμὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης, τῆς ὁποίας μόνον πρὸς ἀνατολὰς διεκόπτετο ἡ συνέχεια, ὅταν μ' ἐπλησίασεν ὁ ναύκληρος, καὶ ἄνευ περιφράσεων, μοὶ εἶπε :

— Θέλετε νὰ σας εἴπω τὴν γνώμην μου, κύριε Ζώρλιγκ ;

— Εὐχαρίστως, ναύκληρε, ἀπεκρίθην· θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μόνον νὰ μὴ την παραδεχθῶ ἂν δὲν μοῦ φανῇ σωστή.

— Ἀλλὰ εἶνε σωστή, κύριε Ζώρλιγκ, στοιχηματίζω ! Ἀφήσατε νὰ πλησιάσωμεν καὶ θὰ ἰδῆτε !

— Μὰ ποία εἶνε ἡ γνώμη σου λοιπόν ;

— Ἡ γνώμη μου εἶνε ὅτι αὐτὸ ποὺ φαίνεται ἐμπρός μας, δὲν εἶνε γῆ !

— Πῶς ; . . . τί εἶνε λοιπόν ;

— Σταθῆτε . . . κυττάξετε μὲ προσοχήν . . . νὰ βάλετε ὅμως τὸ δάκτυλόν σας ὄρθιον ἐμπρὸς εἰς τὸ μάτι σας . . . ἔτσι . . .

Ἔκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς.

— Ἔ, βλέπετε τώρα ; . . . βλέπετε ἐκείνους τοὺς ὄγκους ἐκεῖ κάτω ; . . . Στοιχηματίζω ὅτι κινοῦνται . . . ἀλλάζουν θέσιν ... ὄχι ἐπειδὴ κινεῖται ἡ γολέττα . . . κινοῦνται μόνοι τους!

— Καὶ τί συμπεραίνεις ἀπὸ αὐτό ;

— Συμπεραίνω ὅτι εἶνε βουνὰ ἀτὸ πάγον, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς κίνησιν.

— Βουνὰ ἀπὸ πάγον ;

— Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, κύριε Ζώρλιγκ !

Δὲν ἠπατᾶτο λοιπὸν ὁ ναύκληρος; . . . Τῷ ὄντι τοιαύτη ἀπογοήτευσις μᾶς ἐπερίμενε ; . . . Ἐγίναμεν ἀρά γε θῦμα ὀπτικῆς ἀπάτης ; . . . Ἀντὶ τῆς μυριοποθήτου ξηρᾶς ἀντὶ τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας, δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ εἰμὴ βουνὰ ἐκ πάγου πλέοντα ;

Μετ' ὀλίγον οὐδεὶς ἐχώρει διστασμὸς περὶ τούτου, καὶ ἀπὸ τινων στιγμῶν ἤδη τὸ πλήρωμα δὲν ἐπίστευε πλέον εἰς τὴν ὕπαρξιν ξηρᾶς πρὸς τὴν διεύθυνσιν ἐκείνην.

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ σκοπιωρὸς ἀνήγγειλεν ὅτι πολλοὶ ὀγκόπαγοι ἤρχοντο πλέοντες ἐκ τοῦ βορειοδυτικοῦ μέρους, πλαγίως πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθει ὁ Ἄλβρανος.

Ὁποίαν θλιβερὰν ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν ἡ εἴδησις αὕτη εἰς τὸ πλοῖον! Καὶ ἡ τελευταία μας ἐλπὶς ἐχάνετο διαμιᾶς. Καὶ ὁποῖον θανάσιμον πλῆγμα διὰ τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ ! Ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ ἀκόμη πλέον μακρὰν τὴν γῆν, τὴν ὁποίαν οὐδεμίαν εἶχε βεβαιότητα ὅτι θὰ εὕρῃ ποτέ ! . . .

Καὶ τότε μία κραυγή, σχεδὸν ὁμόθυμος, ἀντήχησεν ἐπὶ τοῦ Ἄλβρανου:

— Ὀπίσω ! . . . Ὀπίσω ! . . .

Οἱ νεοσύλλεκτοι τῆς Φαλκλάνδης ἐξεδήλουν οὕτω τὴν θέλησίν των, ἀπαιτοῦντες τὴν ἄμεσον ἐπιστροφήν,—μολονότι ὁ Χῆρνε δὲν ἦτο παρὼν διὰ νὰ ὑποκινήσῃ τὴν ἀπείθειαν· ὀφείλω δὲ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν παλαιῶν ναυτῶν ἐφαίνοντο σύμφωνοι μὲ τοὺς νέους.

Ὁ Τζὲμ Βὲστ, μὴ τολμῶν πλέον νὰ ἐπιβάλῃ σιγήν, ἀνέμενε τὰς διαταγὰς τοῦ προϊσταμένου του.

Ὁ Γρατάνος, παρὰ τὸ πηδάλιον, ἦτο ἕτοιμος νὰ στρέψῃ τὸν τροχόν, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν σκαλμῶν, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἀπολύσουν τοὺς πόδας (σκότες).

Ὁ Δίρκ Πέτερς, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ πρωραίου ἱστοῦ, μὲ ἠλλοιωμένον πρόσωπον καὶ μὲ σῶμα κεκυφός, ἔμενεν ἀκίνητος, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Βοήθειαν ἀπ' τὸν Θεὸν ζητᾶτε
Τά χέρια 'κτή δουλειά σας πρὶν ἀπλώ-
Καὶ πάλι τὸν Θεὸν εὐχαριστᾶτε, [σετ·
Μὲ τὸ καλὸν τὸ ἔργον σὰν τελειώσετε.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ Ἰ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΒΙΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Ν ἔχετε περιέργειαν νὰ μάθετε τί ἐντύπωσιν ἔκαμαν εἰς τὸν νεαρὸν φίλτον μου Πολύβιον αἱ δύο ποοηγούμεναι ἐπιστολαί μου,—ἐγὼ τοὐλάχιστον εἶχα μεγάλην περιέργειαν νὰ τομάθω, διότι ἀπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀμέσως ἐνδιαφερομένου, θὰ ἔκρινα καὶ περὶ τῆς ἐντυπώσεως τῶν ἄλλων, τῶν εὑρισκομένων εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν,—ἰδού, σᾶς παραθέτω ἀκριβὲς ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔστειλε σήμερον.

Εἶνε γραμμένη μὲ ταχεῖαν νευρικὴν χεῖρα, ἐν στιγμῇ βαθυτάτης συγκινήσεως· Ἂν ἐστέλλετο εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Καλλιγραφίας, ἴσως ἡ Διάπλασις δὲν θὰ τὴν ἔκρινεν ἀξίαν οὔτε εὐφήμου μνείας. Φαίνεται, ὅτι ὅταν γράφῃ κανεὶς ὑπὸ τὸ κράτος μιᾶς ἰσχυρᾶς ἐντυπώσεως, ἐνὸς ζωηροῦ αἰσθήματος, εἰς μίαν μεγάλην στιγμὴν τῆς ζωῆς του, δὲν καλλιγράφει· καλογράφει ὅμως. Ἰδοὺ τί περιέχει ἡ ἐπιστολή :

Σεβαστὲ καὶ ἀγαπητέ μοι φίλε κ. Φαίδων,

«Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ἐπὶ δύο νύκτας δὲν »ἠμπόρεσα νὰ κοιμηθῶ. Ἡ δευτέρα »ἐπιστολή σας μὲ συνεκλόνισε πολὺ »περισσότερον ἀπὸ τὴν πρώτην. Εἶχα »μαντεύσῃ ἀμυδρῶς τί ἠθέλατε νὰ πῆτε »ὅταν ἀρχίσατε· ἀλλ' ἐπερίμενα νὰ τε»λειώσετε . . . διὰ νὰρχίσω κ' ἐγὼ νὰ »σκέπτωμαι. Καὶ ἐσκέφθην πολύ, πολύ, »ὅσον δὲν ἐσκέφθην ποτὲ εἰς τὴν ζωήν »μου (δίδει δὲν ἔλαβα καὶ ἀφορμήν). »Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὰς δύο ἀ»γρύπνους νύκτας, τὰς ὁποίας ἐπέρασα »ἐξ αἰτίας σας . . . Ἀλλὰ μὴ νομίσετε »ὅτι θὰ μνησικακήσω. Κάθε ἄλλο. Πι»στεύω ὅτι ἡ ἀγρυπνία αὐτὴ μὲ ὠφέ»λησε περισσότερον ἀπὸ ὅλον τὸν ὕ»πνον ποὺ ἔκαμα ἕως τώρα. Διότι ἐπή»ρα πλέον τὴν ἀπόφασίν μου, μίαν ἀ»πόφασιν νέαν, καὶ ὡς εἶμαι βέβαιος »τὴν μόνην λογικὴν καὶ ὀρθήν.

«Ἀληθινά, τί δύσκολον ποὺ ἦτο τὸ »ζήτημα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐφαίνετο τὸ »εὐκολώτερον τοῦ κόσμου ! Ἀλλὰ κάὶ »τί εὔκολα ποὺ τὸ ἔλυσα, ἅμα ἔμαθα »πῶς ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξετάσω ! Ἔπρε»πε νὰκολουθήσω τὴν κλίσιν μου καὶ »τίποτε ἄλλο, ἔ ; .. Αὐτὸ ἔκαμα κ' ἐ»γώ, αὐτὸ θὰ κάμω. . . Ὄχι, διὰ τὴν »ἰατρικὴν δὲν εἶχα καμμίαν κλίσιν. »Ποτὲ δὲν ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον μου »οὔτε τὰ φάρμακα, οὔτε αἱ ἀσθένειαι. »Ἡ ἀνθρωπολογία μοῦ ἐφαίνετο ἓν μά»θημα χρήσιμον καὶ σπουδαῖον, ἀλλὰ »τίποτε περισσότερον. Ἄλλοῦ ἦτο ἡ »προτίμησίς μου, ἀλλοῦ ἡ κλίσις μου... »Ἐγώ, κύριε Φαίδων, ἠγάπησα ἀνέκα»θεν τὰ μαθηματικά. Ἀπὸ μικρὸς ηὐ»χαριστούμην νὰ καταγίνωμαι μὲ ἀριθ»μούς, καὶ τὰ προβλήματα τῆς ἀριθμη»τικῆς ἦσαν δι' ἐμὲ μία ἔξοχος διασκε»δασις. Ἀργότερα ἠγάπησα τὴν γεω»μετρίαν μὲ τὰ σχήματά της καὶ τὴν »ἄλγεβραν μὲ τὰς ἐξισώσεις της. Τί»ποτε ὡραιότερον, ὑψηλότερον δέν μου »ἐφάνη ἕως τώρα ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν »ἑνὸς μαθηματικοῦ θεωρήματος. Καί τα »ἐμάνθανα μὲ τόσην εὐκολίαν, ὥστε εἰμ»πορῶ νὰ σας εἴπω, ὅτι πολλάκις τὰ »ἐμάντευα. Διότι τὰ ἀγαποῦσα βέβαια· »αὐτὸ δέν το ἤξευρα· σεῖς μ' ἐκάματε »νὰ το συλλογισθῶ. . .

»Ἐπίσης μοῦ ἀρέσει ἡ ἀστρονομία, »ἡ ὁποία ἔχει τόσην σχέσιν μὲ τὰ μα»θηματικά... Φαντασθῆτε νὰ γίνω μίαν »ἡμέραν κανένας ἔξοχος ἀστρονόμος !.. »Ἀλλὰ αὐτὰ εἶνε ὄνειρα. Δὲν ἠξεύρω »τί θὰ γίνω. Εἰξεύρετε τὴν γαλλικὴν »παροιμίαν: «Κάμε ὅ,τι πρέπῃ, καὶ ἂς »γίνῃ ὅ,τι θέλῃ.» Θὰ κάμω λοιπὸν κ' »ἐγὼ ὅ,τι πρέπῃ, καὶ ἂς γίνω ὅτι θέλῃ ». . . Θὰ σπουδάσω τὰ μαθηματικά, τὰ »ὁποῖα ἐννοῶ καὶ ἀγαπῶ. Αὐτὴ εἶνε ἡ »κλίσις μου—καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀπόφασίς »μου.

»Μὴν ἀνησυχήσετε τώρα, ὑποθέτων »ὅτι ἐγίνατε *αἰτία* οἰκογενειακῆς ἔριδος. »Καὶ ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου »εἶνε εὐτυχῶς πολὺ λογικοὶ ἄνθρωποι... »Τοὺς ἔδωσα καὶ ἀνέγνωσαν τὰς ἐπιστολάς »σας, τοὺς ὡμίλησα διὰ τὴν κλίσιν μου, »καὶ ἐπείσθησαν. Δὲν ἐδυσκολεύθησαν, »θέλετε, νὰ με ἀφήσουν νὰ καταταχθῶ »ἐκεῖ, ὅπου ἔχω τὰς μεγαλητέρας ἐλ»πίδας νὰ ἐπιτύχω. Θὰ μου ἐφαίνετο »πολὺ περίεργον ἂν ἐδυσκολεύοντο.

»Λοιπόν, κύριε Φαίδων, σᾶς ἀναγ»γέλλω ὅτι μεθαύριον ἐγγράφομαι εἰς »τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολήν, διὰ νὰκο»λουθήσω τὰ Μαθηματικά. Καὶ τώρα »ἐλπίζω ὅτι δὲν ἔχετε κανὲν παράπονον. »Καὶ ἡ ἐσωτερικὴ προετοιμασία »ἔγινεν, ὅπως καὶ ἡ ἐξωτερικὴ.» . . . . . .

Πῶς σας φαίνεται αὐτό, ἀγαπητοί μου ; Δὲν εὑρίσκετε τώρα τὸν Πολύβιον πολὺ πλησιέστερον τῆς ἀληθείας, τοῦ ὀρθοῦ, τῆς ἐπιτυχίας, τῆς δόξης, καὶ αὐτοῦ τοῦ πλούτου ; Ἐνῷ πρῶτα ἐκινδύνευνε νὰ γίνῃ μία «χρυσῆ μετριότης,» κατὰ τὴν φράσιν τοῦ λατίνου ποιητοῦ, τώρα δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰναδειχθῇ μίαν ἡμέραν ἀληθὴς ἐπιστήμων, καὶ — διατί ὄχι ; — νὰ προσθέσῃ κάτι εἰς τὴν ἐπιστήμην, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην ἀγάπην θὰ μάθῃ καὶ θὰ καλλιεργήσῃ ; Καὶ ἂν τοῦτο, ὡς εὔχομαι καὶ ἐλπίζω, πραγματοποιηθῇ, εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην οἰκίαν τῆς Πλάκας, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως, ὅπου εἶδε τὸ φῶς ὁ νεαρὸς φίλος μου, δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ ἐντειχισθῇ μίαν ἡμέραν τιμητικὴ ἐπιγραφὴ λέγουσα : «Ἐδῶ ἐγεννήθη ὁ Πολύβιος» ;

Δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι ὅλαι αἱ ἐλπίδες πραγματοποιοῦνται· ἀλλ' αὐτή, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς λέγω, οὔτε κἂν θὰ ἐγεννᾶτο, ἂν ὁ φίλος μου Πολύβιος ἐπέμενε νὰ γίνῃ ... ἀκούσιος ἰατρός.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

(Ἴδε Προκήρυξιν· φυλλ. 23, σελ. 179)

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ σημερινοῦ Διαγωνισμοῦ, ἤθελα νὰ σας εἴπω ὀλίγα περὶ τῆς χρησιμότητος, τῆς ἀνάγκης τῆς Καλλιγραφίας ἐν γένει. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἀρκετὰ εἶπα πέρυσι (ἴδε φυλλ. 17ον τοῦ 1897, σελ. 172) καὶ ἐκεῖ παραπέμπω τοὺς φίλους μου, ὅσοι τυχὸν δέν τα ἐνθυμοῦνται ἢ δὲν τὰνέγνωσαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν ἕνας φίλος μου, ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ μου στείλῃ μίαν «Σελίδα Κακογραφίας», ἰσχυριζόμενος ὅτι ἡ κακογραφία εἶνε τὸ γνώρισμα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν καὶ ὅτι μιμούμενοι αὐτοὺς πρέπει νὰ κακογράφωμεν ὅλοι μας (!), λαμβάνω ὁφορμὴν νὰ συμπληρώσω ὅσα εἶπα τότε, ἀντικρούουσα καὶ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο, κοινὸν δυστυχῶς μεταξὺ . . . . τῶν κακογράφων. Πραγματικῶς, δὲν εἶνε μόνος ὁ Ναύαρχος τῆς Βαρέλλας, ὁ ὁποῖος φρονεῖ ὅτι ἀρκεῖ κανεὶς νὰ κακογράφῃ διὰ νὰ εἶνε μέγας ἀνήρ ! Τὸ ἤκουσα καὶ ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους μικροὺς παραδοξολόγους. Ἀλλὰ τί λοιπόν ; Πιστεύουν ἀληθινὰ ὅτι πρέπει νὰ μιμούμεθα τὰ ἐλαττώματα καὶ ὄχι τὰ προτερήματα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ; Διότι τί ἄλλο εἶνε παρὰ ἓν ἐλάττωμα καὶ ἡ κακογραφία, ἡ ὁποία—δὲν θέλω νὰ το ἀρνηθῶ,—*παρατηρεῖται* εἰς τὸν χαρακτῆρα μεγάλων τινῶν ἀνδρῶν, ἐλάττωμα ὅμως τὸ ὁποῖον τοῖς συγχωρεῖται, μόνον διότι εἶνε μεγάλοι ἄνδρες ; Ἂς γίνουν μεγάλοι ἄνδρες καὶ οἱ μικροὶ κακογράφοι (ὅσοι δικαιολογοῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον), καὶ τότε μάλιστα, τοῖς χαρίζομεν εὐχαρίστως τὴν καλλιγραφίαν. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον εἶνε μικροί, δηλαδὴ κοινοὶ θνητοί, ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ συνετθίσουν τὴν καλλιγραφίαν, ὅπως ὅλοι, διὰ

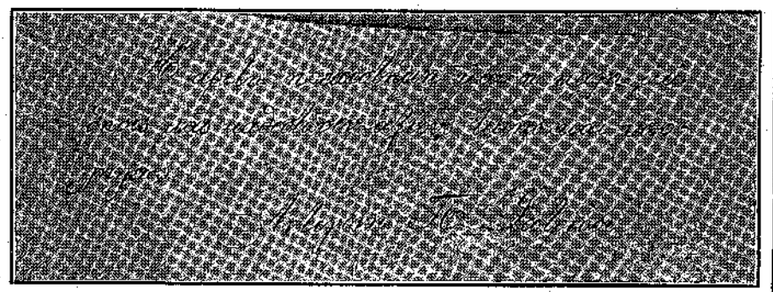

νὰ προσθέσουν εἰς τὰ προτερήματά των κκόμη ἕν. Ἔπειτα, μήπως δὲν ὑπῆρξαν καὶ πολλοί, πλεῖστοι μεγάλοι ἄνδρες μὲ ἀκλλιγραφικώτατον χαρακτῆρα; Μήπως ἡ καλλιγραφία ἀποκλείει τὴν μεγαλοφυΐαν; Κάθε ἄλλο! Ἐνθυμοῦμαι μάλιστα τὸν ἡμέτερον ἱστορικὸν Παπαρρηγόπουλον, ὁ ὁποῖος εἰς ἓν ἄρθρον του ἀπηρίθμει τοὺς μεγάλους ἱστορικοὺς οἱ ὁποῖοι διεκρίνοντο ἐπὶ καλλιγραφίᾳ — μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων τὸν γάλλον Γυζῶτον καὶ τὸν ἄγγλον Μακώλεϋ, — ἔλεγε δὲ ὅτι ἡ πλειονοψηφία αὐτῆ τῶν καλλιγράφων ἱστορικῶν πολὺ τὸν ἐκολάκευε, διότι καὶ αὐτὸς «ὡς πρὸς τὸ εὐανάγνωστον τοὐλάχιστον τῆς γραφῆς, εἰς οὐδένα παρεχώρει τὰ πρωτεῖα.»

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ μας.

Ἔλαβα περὶ τὰς ἑκατὸν πεντήκοντα Σελίδας Καλλιγραφίας, ἐκ τῶν ὁποίων δύο μόνον ἀπεκλείσθησαν, ἡ τοῦ Ἑωσφόρου καὶ ἡ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Εὐρυβιάδου, διότι οἱ φίλοι μου αὐτοὶ ἐλησμόνησαν νὰ σημειώσουν τὴν ἡλικίαν των, ἑπομένως δὲν ἐγνώριζα εἰς ποίαν τάξιν ἐπεθύμουν νὰ διαγωνισθοῦν.

Διότι, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προκηρύξεως, οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς τὴν Καλλιγραφίαν διαιροῦνται ἀπὸ τοῦδε εἰς δύο τάξεις: εἰς τὴν Μικρὰν Ταξιν, εἰς τὴν ὁποίαν συμπεριλαμβάνονται οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρι 13 ἐτῶν, καὶ εἰς τὴν Μεγάλην Τάξιν, εἰς τὴν ὁποίαν κατατάσσονται οἱ ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ ἄνω.

Πρὶν προβῶ εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων, ὀφείλω νὰ εἴπω, ὅτι γενικῶς εἶμαι κατευχαριστημένη ἀπὸ τὰς Καλλιγραφικὰς προόδους τῶν φίλων μου. Ὁ ἐφετεινὸς Διαγωνισμὸς ἔδωσεν ἀποτελέσματα πολὺ ἀνώτερα ἢ ὁ περυσινός. Τοῦτο δὲ μκρτυρεῖ πρόοδον. Ἐκτὸς τῶν βραβευομένων εἰς τὰς δύο τάξεις, ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ ἄλλαι Σελίδες, σχεδὸν ἐπίσης ὡραῖαι. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν θὰ ναφέρω ἰδιαιτέρως τὴν σελίδα τῆς Εἰρηνούλας Κινδύνη, ἡ ὁποία μολονότι τόσον μικρὰ — δὲν εἶνε ἀκόμη ὀκτὼ ἐτῶν, — γράφει θκυμάσια καὶ ὑπόσχεται νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν πρώτης τάξεως καλλιγράφος· καὶ τὴν σελίδα τῆς Ἐαρινῆς Πρωΐας, ἡ καλλιτεχνικωτάτη διάταξις τῆς ὁποίας μοῦ ἔκαμε πολὺ εὐάρεστον ἐντύπωσιν.

Ἐκ τῶν Σελίδων τῆς Μεγάλης Τάξεως, ἀνωτέρα ὅλων εἶνε ἡ τῆς Ἀντιγόνης Ἰατρίδου. Ἐθαύμασα τὸ κανονικώτατον καὶ συμμετρικώτατον αὐτὸ γράψιμον, μὲ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς καλαισθησίας καὶ ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. Εἰμπορεῖ πραγματικῶς νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόδειγμα Καλλιγραφίας. Σημειώσατε δὲ ὅτι ἡ ἐξάσκησις τῆς Ἀντιγόνης Ἰατρίδου εἶνε τόσον μεγάλη, ὥστε αὐτὸς εἶνε πλέον ὁ συνήθης της χαρακτήρ. Τοὐλάχιστον ὅ,τι μοῦ ἔστειλεν ἕως τώρα, τόσον ὡραῖα ἦτο γραμμένον.

Ἐκ δὲ τῶν Σελίδων τῆς Μικρᾶς Τάξεως, διακρίνεται περισσότερον ἡ τῆς Ἑλληνικῆς Θαλάσσης. Τὰ γράμματά της πιθανὸν νὰ μὴ ἔχουν τὸν τελειότερον καλλιγραφικὸν τύπον· ἀλλ' ἔχουν ὁμοιομορφίαν καὶ κανονικότητα ἀρκετήν· διατηροῦν πάντοτε τὴν αὐτὴν κλίσιν, τὸ αὐτὸ μέγεθος, τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν, καὶ τοῦτο δίδει κυρίως εἰς τὴν ὅλην Σελίδα τὴν ὡραίαν της ὄψιν. Εἰς ἄλλας σελίδας, ἐκ τῶν λαβουσῶν κατώτερα βραβεῖα, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὕρῃ καὶ καλλιγραφικώτερα γράμματα· ἀλλὰ εἶνε μεμονωμένα, ἀνόμοια. Αἱ Σελίδες αὗται παρουσιάζουν ἀνωμαλίας, ἀσυμμετρίαν. Τοῦτο δὲ πρὸ πάντων πρέπει νὰ ποφεύγεται ὑπὸ τοῦ καλλιγράφου. Ὁ χαρακτὴρ πρέπει νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατὸν ὁμαλός, σύμμετρος, ὁμοιόμορφος. Γράμματα καλλιγραφικά, ἀτάκτως ἐρριμμένα, δὲν ἀποτελοῦν Σελίδα Καλλιγραφίας.

Ἰδιαιτέρως πρέπει ἀκόμη νὰ ναφέρω καὶ τὰς σελίδας τῶν ἑξῆς: Ναυτοπούλας, Καρδερίνας, Δέας, Ἐθελοντοῦ Στρατιώτου καὶ Νέου Ἡρακλέους. Οἱ φίλοι μου αὐτοὶ μοῦ ἔστειλαν ἀπὸ μίαν Σελίδα τῆς συνήθους γραφῆς των, χωρὶς πολλὴν προσπάθειαν καλλιγραφίας. Ὁ χαρακτὴρ των εἶνε κομψὸς καὶ εὐανάγνωστος, συμπαθὴς καὶ εὐάρεστος· εἶνε δὲ πολὺ ἀξιέπαινοι αὐτοί, διότι οὕτω γράφουν σχεδὸν πάντοτε. Ἀλλὰ διὰ τῆς συνήθους των γραφῆς, μολονότι λίαν ὡραίας, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαγωνισθοῦν μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μὲ κόπον καὶ μὲ ἀγῶνα προσεπάθησαν νὰ μιμηθοῦν τοὺς τελειοτέρους καλλιγραφικοὺς τύπους. Καὶ δι' αὐτὸ τοὺς ἔκρινα χωριστά, διότι ἄλλως ἤθελε τοὺς ἀδικήσω.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (14 ἐτῶν καὶ ἄνω).

Α' Βραβεῖον: Ἀντιγόνη Π. Ἰατρίδου.

Β' Βραβεῖον: Δημήτριος Φ. Βελισσάριος, Φιλόμουσος Παῖς.

Γ' Βραβεῖον: Τρεχαγυρευόπουλος, Μικρὸς Τυμπανιστής, Ἐαρινὴ Πρωΐα.

Ἔπαινος: Γ. Π. Κρομμυδόπουλος, Χειμωνιάτικη Λιακάδα, Ἐθνικὸς Ὕμνος, Θέλπουσα.

Εὔφημος Μνεία: Ἑλληνοπούλα, Ἄρατος, Σέλευκος ὁ Κεραυνός, Ἄνθος τῆς Αὐγῆς.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (13 ἐτῶν καὶ κάτω).

Α' Βραβεῖον: Ἑλληνική Θάλασσα.

Β' Βραβεῖον: Εἰρηνούλα Α. Κινδύνη, Εὐγενία Ἰ. Μεϊνδανοπούλου.

Γ' Βραβεῖον: Σοφὸς Πιττακός, Σκανδαλιάρης, Μπάμ-Μπούμ.

Ἔπαινος: Πυραμὶς τῆς Αἰγύπτου, Μελπομένη Φιλαρέτου, Γέφυρα τοῦ Νείλου.

Εὔφημος Μνεία: Λυρικὸς Ποιητής, Ἄσπρη Γάτα, Τέτιε τῆς Ἀχαΐας, Κυματίζουσα Θάλασσα, Ἀπότομος Ἀκτή.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

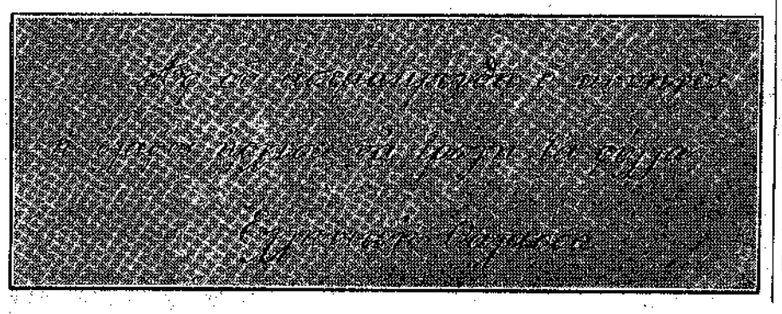

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 292)

Καὶ μετὰ μικρὰν στιγμήν, ὁ Γιαννάκης προσέθεσε.

— Γιατί, ξεύρετε . . . ἐγὼ θέλω νὰ γίνω ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ. Τί λέτε; θὰ το κατορθώσω γρήγορα;

— Φθάνει νὰ θέλῃς, ἀπήντησεν ὁ κ. Γαζῆς.

— Καὶ σὲ πόσον καιρό; Σὲ δυὸ χρόνια;

— Πὲς ἀκόμη.

— Σὲ τρία;

— Πὲς ἀκόμη.

— Σὲ τέσσερα;.. Μὰ εἶνε πολύ.

— Ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένος νὰ το κατορθώσῃς ὕστερα ἀπὸ δώδεκα χρόνια.

— Δώδεκα χρόνια! Ἀλλὰ τότε θὰ εἶμαι γέρος!

— Ἐμπρὸς λοιπόν, ἐργασία διὰ νὰ κερδίσωμεν τὸν χαμένον καιρόν.

Καὶ τὰ μαθήματα ἤρχισαν ἀμέσως. Κατ' ἀρχὰς ὁ Γιαννάκης ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ... Θάρρυνε βέβαια πολὺ διὰ νὰ μάθῃ ὅ,τι ἐχρειάζετο, ὥστε νὰ δώσῃ ἐξετάσεις εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολήν. Ἀλλὰ τίς οἶδε! Ἂν ἦτο εὐφυὴς καὶ ἐπιμελής, ὁ διδάσκαλος δὲν θὰ του ἔλειπε ποτέ.

Ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Γιαννάκη, ἡ Μηλιὰ ἔκαμνε μεγαλητέρας προόδους. Εἶχε δὲ καὶ μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ζωγραφικήν. Τὸν διδάσκαλόν της ἐξέπληττεν ἡ εὐκολία, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ ἐκείνη χωρικὴ ἐζωγράφιζε δένδρα, λουλούδια, ἔκκλα, ἀκόμη καὶ τοὺς σκύλους τοῦ κ. Δούμανη.

— Αὐτὴ θὰ γίνῃ σωστὴ καλλιτέχνις, ἔλεγε πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην ὁ κ. Γαζῆς. Καὶ τί ἔξυπνη ποῦ εἶνε! Κρῖμα νὰ μὴ ζοῦν οἱ γονεῖς της, νὰ καμαρώνουν τέτοιαν θυγατέρα!

Τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῆς Μηλιᾶς, ὁ κ. Δούμανης ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ ἀπὸ τὸ ἀκόλουθον περιστατικόν.

Ἕνα πρωΐ, ἔκαμνε τὸν συνειθισμένον του περίπατον εἰς τὸ δάσος μὲ τὴν Λουλούν, τὸ μικρότερον καὶ τὸ πλέον ἀγαπημένον του σκυλάκι. Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν λίμνην, ἡ Λουλού, ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς τρέλας καὶ τῶν παιγνιδιῶν, τὰ ἔβαλε μὲ τοὺς βατράχους, οἱ ὁποῖοι ἐκόλαζαν δυνατὰ καὶ τὴν ἐδιασκέδαζαν πολὺ καθὼς ἔτρεχαν σαστισμένοι, διὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ κυνηγητόν της. Ἕνας ὅμως, ἀντὶ νὰ πέσῃ εὐθὺς εἰς τὸ νερόν, ἐπήδησεν ἐπάνω εἰς ἕνα μεγάλον φύλλον νυμφαίας, ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν δύο ἢ τριῶν μέτρων ἀπὸ τὸ χεῖλος τῆς λίμνης. Ἡ Λουλοὺ ἐξέλαβε τὸ φύλλον αὐτὸ ὡς στερεὸν ἔδαφος καὶ ἐπήδησε κ' ἐκείνη, διὰ νὰ φθάσῃ τὸ θῦμά της. Ἀλλὰ μόλις εὑρέθη ἐπάνω εἰς τὸ φύλλον, ἐβούλιαξεν ἀπὸ τὸ βάρος, καὶ πάρ' την μέσα εἰς τὸ νερὸν τὴν καλήν σου Λουλούν... Διὰ μίαν στιγμὴν ἐχάθη· ἀλλὰ ὕστερα πάλιν ἐφάνη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ. Ἀλλὰ καθὼς ἦτο ἀσυνείθιστη ἐντελῶς, τὰ ἔχασε καὶ ἀντὶ νὰ πλησιάζῃ εἰς τὴν ξηράν, ἀπεμακρύνετο... Ἀπὸ τὰ ἀδέξια καὶ τρομαγμένα κινήματα τῶν ποδῶν της, τὸ νερὸν ἐμβαίνει εἰς τὰ μάτια της, εἰς τὸ στόμα της, εἰς ταὐτιά της... Ζαλίζεται... θὰ πνιγῇ...

— Λουλού! Λουλού! ἐδῶ! κραυγάζει ὁ κ. Δούμανης. Ἀλλὰ τὸ σκυλάκι οὔτε βλέπει πλέον, οὔτε ἀκούει...

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει τότε ὁ κ. Δούμανης.

Φαίνεται ὅτι αἱ φωναί του ἠκούσθησαν, διότι κάποιος ἔρχεται τρέχων... Εἶνε ἡ Μηλιά.

— Τί συμβαίνει, κύριε; ἐρωτᾷ.

— Ἀ! ἡ Λουλού μου πνίγεται!... Πάει!... δὲν μπορῶ νὰ την βλέπω πειά...

Καὶ ὁ κ. Δούμανης ἐγύρισε ἀπ' ἐκεῖ τὸ πρόσωπον, διὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀγαπημένου του ζῴου. Ἀλλ' ἔξαφνα ἀκούει ἕνα κρότον, σὰν νὰ ἔπεσε μία μεγάλη πέτρα εἰς τὸ νερόν... Γυρίζει καὶ βλέπει τὴν Μηλιάν, ἡ ὁποία, μὲ τὰ ἐνδύματα καθὼς ἦτο, εἶχε ριφθῇ εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐκολυμβοῦσε, πλησιάζουσα ὁλονὲν τὸ σκυλάκι. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπομακρύνει ἐπιδεξίως τὰ ὑδρόβια φυτά, τὰ ὁποῖα τὴν ἐμποδίζουν, καὶ μὲ τὸ ἄλλο κολυμβᾷ... Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ κ. Δούμανης νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του, ἡ Μηλιὰ φθάνει τὴν Λουλούν, τῆς ὁποίας μόνον ἡ μυτίτσα ἐφαίνετο ἀπέξω ἀπὸ τὸ νερόν, ἐξαπλόνεται ἀνάσκελα, τὴν βάζει ἐπάνω εἰς τὸ στῆθός της καὶ ἀρχίζει νὰ ἐπιστρέφῃ... Ἀλλ' ἡ ἐπιστροφὴ ἐκείνη εἶνε πολὺ δύσκολη... Πρῶτον ἡ Μηλιὰ κολυμβᾷ ἀνάσκελα, ἔπειτα ἔχει, ἐκτὸς τῶν βρεγμένων φορεμάτων της, καὶ ὅλον τὸ βάρος τοῦ ζῴου ἐπάνω της· ἔπειτα τὴν ἐμποδίζουν πολὺ οἱ κλῶνοι καὶ τὰ φύλλα τῶν φυτῶν... Πρὸς στιγμὴν ὁ κ. Δούμανης φοβεῖται ὅτι θὰ πνιγοῦν καὶ οἱ δύο... Ἀλλ' ἡ δεξιότης καὶ ἡ ἀνδρεία τῆς Μηλιᾶς ὑπερνικᾷ· ὅλα τὰ ἐμπόδια φθάνει ἐπὶ τέλους εἰς μέρος ρηχόν, ὅπου πατεῖ, καὶ παραδίδει ἀπὸ ἐκεῖ τὴν Λουλοὺν εἰς τὸν κύριόν της.

— Δός μου τὸ χέρι σου, κόρη μου, λέγει ὁ κ. Δούμανης ὠχρότατος, καὶ ἔκλινε τοσον πολύ, ὥστε ἡ Μηλιὰ ἐφοβήθη μήπως πέσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν λίμνην.

— Εὐχαριστῶ, κύριε! Τὸ νερὸ μὲ γνωρίζει ἐμένα!

Καὶ ἐλαφρὰ σὰν τὸ πουλί, πηδᾷ καὶ εὑρίσκεται εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ κυρίου της.

— Τώρα πρέπει νὰ τρίψω τὴν καϊμένη τὴ Λουλού, γιὰ νὰ συνέλθῃ, λέγει.

«Πρὸς στιγμὴν ὁ κ. Δούμανης φοβεῖται ὅτι θὰ πνιγοῦν καὶ οἱ δύο...» (Σελ. 301, στήλ. β'.)

Καὶ ἀμέσως κόπτει μίαν χεριὰν χόρτου καὶ μὲ αὐτὴν τρίβει δυνατὰ τὸ ζῷον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τέλους ἀναλαμβάνει τὰς δυνάμεις του καὶ πατεῖ εἰς τὰ πόδια του.

— Εἶσαι καλὴ καὶ γενναία κόρη, Μηλιά! λέγει ὁ κ. Δούμανης συγκεκινημένος· καὶ περιβάλλων μὲ τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης, τὴν φιλεῖ εἰς τὸ μέτωπον. «Τί θέλεις νὰ σου χαρίσω, διὰ νὰ σε ἀνταμείψω δι' αὐτὸ ποὺ μου ἔκαμες;

— Δὲν θέλω τίποτε, κύριε!

— Ἔσωσες τὴν ζωὴν τοῦ σκυλιοῦ μου, μὲ κίνδυνον νὰ πνιγῇς σὺ ἡ ἰδία!

— Δὲν ἦτο φόβος, κύριε! Ἤξευρα

ὅτι ἠμποροῦσα νὰ σώσω τὴν Λουλοῦ· δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νά το κάμω ;

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νά σου χαρίσω κάτι τί. . .

— Ὄχι, κύριε· ἀρκετὰ ἐκάματε γιὰ μᾶς ἕως τώρα. . .

— Βλέπω λοιπὸν ὅτι θέλεις νά μ' ἔχῃς αἰωνίως ὑποχρεωμένον. Καλά !

Τὸ βράδυ, ὁ Γιαννάκης ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Πολυξένης, φωνάζων μὲ μεγάλην χαράν :

— Γρήγορα, Μηλιά, νὰ φορέσῃς τὸ καλό σου φόρεμα ! . . . Ὁ κύριος εἶπε 'στὸ Ζοζὸ νὰ βάλῃ ἕνα πιάτο ἀκόμη 'στὸ τραπέζι, γιατί ἀπόψε θὰ γευματίσῃς μαζὶ μὲ τοὺς κυρίους. . .

— Ἐγώ ; ! εἶπεν ἡ Μηλιὰ ἔκπληκτος. Κάτι λάθος θὰ κάμνῃς. . .

— Ναί, παιδί μου ... δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό που λές, προσέθεσε καὶ ἡ οἰκονόμος. Πήγαινε νὰ μάθῃς καλλίτερα, διὰ νὰ μὴν ἐκθέσῃς τὴν ἀδελφήν σου εἰς κανένα ἐντρόπιασμα. . .

— Μὰ ναί, σᾶς λέγω ! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ὁ κύριος τὸ εἶπεν εἰς τὸν Ζοζόν, καὶ ὁ Ζοζὸς τὸ εἶπε εἰς ἐμέ, μὲ κάτι μάτια τόσα γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του... Ἡ Μηλιὰ πρέπει νὰ κατεβῇ 'στὴν *τραπεζαρία*, μόλις κτυπήσῃ τὸ δεύτερο κουδούνι.

— Τότε θὰ εἶνε, ἐπειδὴ ἔσωσες τὸ σκυλάκι τοῦ κυρίου, εἶπεν ἡ Πολυξένη, ἡ ὁποία ἤξευρε τὴν ἱστορίαν, διότι εἶχεν ἀλλάξῃ τὴν Μηλιάν, ὅταν ἐγύρισεν εἰς τὸ σπίτι καταμουσκευμένη. Ἔλα τώρα νά σε βοηθήσω νὰ βάλῃς τὸ γαλάζιο σου φόρεμα. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο.

Τὴν προσδιωρισμένην ὥραν ἡ Μηλιὰ εἰσήρχετο πρώτη εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Φαντάζεσθε πλέον πόσον ἔτρεμεν. . . Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ θὰ ἔτρωγε μὲ κυρίους, εἰς τράπεζαν πολυτελῆ, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ἤθελε φανῇ πολὺ ἀδεξία. Καὶ ἂν ἀναποδογύριζε τὰ ποτήρια ; . . καὶ ἂν ἔχυνε τῆς σάλτσες ; . . καὶ ἂν δὲν ἤξευρε νὰ φάγῃ ; . .

— Ἄχ ! πῶς θὰ κάμω ; εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκην.

— Ἔννοια σου κ' ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ ! ἀπήντησεν ὁ μικρός. Ἔχω πολὺν καιρὸν ἐδῶ μέσα, καὶ ξεύρω πειὰ πῶς τρώγουν οἱ ἄνθρωποι ! Ἄμα δὲν ξεύρῃς κάτι τί, κύτταξέ με, καὶ ἐγὼ ἀμέσως θά σου κάμω νεῦμα, πῶς πρέπει νὰ φερθῇς. . . Ἄκουσες ; ὅλῳ ἐμὲ νὰ κυττάζῃς, καὶ ἔννοια σοῦ !

Ἐνῷ συνωμιλοῦσαν τὰ παιδιά, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ κ. Δούμανης μὲ τὴν νύμφην του, καὶ ἀπὸ πίσω ὁ Ἰούλιος μὲ τὸν παιδαγωγόν.

— Πῶς ; ἡ Μηλιὰ ἐδῶ ; εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη, συνοφρυουμένη. Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ ; Θέλεις νά μας 'πῇς τίποτε ;

— Ὄχι, κυρία . . . ἀλλὰ . . . ἐνόμιζα. . .

— Πέ της λοιπόν, Εὐσέβιε, ὅτι ἡ θέσις της δὲν εἶνε ἐδῶ ! εἶπεν ἡ κυρία Δούμανη, καθημένη εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἀνδραδέλφου της.

— Πραγματικῶς, ἡ θέσις της ἀπόψε εἶνε εἰς τὰ ἀριστερά μου ! ἀπήντησεν ὁ κ. Δούμανης, καθίζων τὴν Μηλιὰν πλησίον του.

— Καὶ τί εἶνε ἀπόψε, ποῦ θὰ καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι μας καὶ αὐτὴ ἡ ὑπηρέτρια ;

— Αὐτὴ ἡ ὑπηρέτρια, ἀγαπητή μου, διεκινδύνευσε τὴν ζωήν της, διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῶ ἐγὼ μίαν λύπην... Ἠθέλησα λοιπὸν νά της δείξω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ποίαν ἐκτίμησιν καὶ ποίαν εὐγνωμοσύνην μοῦ ἐμπνέουν ἡ καλωσύνη της καὶ ἡ γενναιότης της.

Καὶ ὁ κ. Δούμανης διηγήθη τὴν πρωϊνὴν σκηνήν.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Ο ΧΡΥΣΟΛΑΙΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελίδα 294].

Τὸν κατελάμβανεν ἀκαμάχητος πόθος νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς γαλανὰς καὶ ἡλιολούστους ἐκείνας χώρας. . .

Ἀλλ' ὅσον ἐθέλγετο ὁ εἰς ἀκούων, τόσον καὶ ὁ ἄλλος διηγούμενος. Αἱ χρυσαῖ ἀλύσεις τῆς εὐγλωττίας τοὺς συνέδεσαν στενῶς πρὸς ἀλλήλους. Πρὸ αὐτῶν ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης θὰ ἐφαίνοντο φίλοι ψυχροί. . .

Ἐπιτέλους τὸ Ἀγριοπερίστερον ἐθεραπεύθη· ἐξέφρασε τὴν θερμήν του εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς εὐεργέτας του, τοὺς ἀπεχαιρέτισε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δάσος του. Ἀλλὰ διάστημα δύο λευγῶν δὲν εἶνε τίποτε διὰ περιστεράς· καὶ πότε ὁ Χρυσολαίμης μετέβαινεν εἰς τὸ δάσος τῶν Ἀγριοπεριστερῶν, πότε τὸ Ἀγριοπερίστερον ἤρχετο εἰς τὸν Περιστερεῶνα. Οὕτως οἱ δύο φίλοι ἐβλέποντο καθημερινῶς καὶ διήρχοντο ὁμοῦ ὥρας μακράς, συνομιλοῦντες περὶ τῶν μακρυνῶν καὶ ἀγνώστων χωρῶν.

Ἐν τούτοις ἡ Στακτερὴ παρετήρησε μετ' ἀνησυχίας ὅτι ὁ υἱός της μετεβλήθη πολύ. Ὁ ἄλλοτε τόσον φαιδρὸς Χρυσολαίμης εἶχε γίνῃ τώρα μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικός.

Μόλις ἔτρωγε, μόλις ὡμίλει· δέν του ἤρεσε πλέον τίποτε. Καὶ τὰς ὡραιοτέρας ἀκόμη ἡμέρας, ὅταν ὁ ἥλιος ἐπλημμύρει τὸ πᾶν μὲ τὰς θερμάς του ἀκτῖνας, ὁ Χρυσολαίμης ἔλεγε περιφρονητικῶς : «Πφ ! ποῦ ὁ ἥλιος τῆς Ἀνατολῆς !» Καὶ ἂν ἔπικτεν ὀλίγη βροχή, ὅση ἐχρειάζετο διὰ νὰ ζωογονήσῃ τὰ φυτά, ἐκεῖνος ἀνέκραζε: «Εἰς τὴν Ἀνατολὴν δὲν βρέχει ποτέ !» Ὁσάκις καμμία περιστερὰ ἐπανῆρχετο ἀπὸ τὴν γειτονικὴν πόλιν καὶ ἐξεθείαζε τὸ κωδωνοστάσιον τῆς Μητροπόλεως, ὁ Χρυσολαίμης τὴν διέκοπτεν ἀμέσως: «Καὶ τί θὰ ἔλεγες ἂν ἔβλεπες τὰς Πυραμίδας !» Περιεφρόνει τοὺς ἐνοίκους τῆς ἀγεραπαύλεως, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον ταξειδεύσῃ. Δὲν ἠγάπα πλέον τὴν ὑπηρέτριαν, ἡ ὁποία ἐφοροῦσε τ σ ό κ α ρ α, οὔτε τὴν Ἰωάνναν, ἡ ὁποία ἔδενε τὰ μαλλιά της μὲ μίαν ἁπλῆν ταινίαν. Καὶ ὅσον τὸν ἔκραζεν ἡ μία, ὅσον ἐπαιζε τὸ πιάνο της ἡ ἄλλη, ἐκεῖνος δὲν κατεβέχετο νὰ καταβῇ οὔτε εἰς τὸ μαγειρεῖον, οὔτε εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὠνειρεύετο χανουμίσας μὲ φλωριὰ καὶ μὲ μαργαριτάρια εἰς τὴν κόμην, καὶ μὲ χρυσοκεντήτους ἐμβάδας συρομένας ἐπὶ λαμπρῶν δαπέδων· διὰ τοῦτο ἡ Φραντζέσκα καὶ ἡ Ἰωάννα δὲν ἦσαν πλέον τίποτε δι' αὐτόν. Καὶ μία ἰδέα τὸν κατεῖχε διαρκῶς: νὰ φύγῃ, νὰ ταξειδεύσῃ, νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀνατολήν. . .

— Νά, τὰ δένδρα ἄρχισαν νὰ κιτρινοφυλλιάζουν, ἔλεγε πρὸς τὴν μητέρα του· ὁ χειμὼν θὰ ἔλθῃ δριμύς. Ὤ, τί εὐτυχισμένα ποῦ εἶνε τά Ἀγριοπερίστερα, ποῦ περνοῦν τὸν χειμῶνα εἰς τὰς χώρας τοῦ ἡλίου.

— Καὶ τί μας μέλει διὰ τὸν χειμῶνα, ἀφ' οὗ ἔχομεν τέτοιο σπίτι ; ἀπήντα ἡ γραία Στακτερή. Ὅταν, παιδί μου, ἔχει κανεὶς τὴν εὐτυχίαν μέσ' 'ς τὸ σπίτι του, εἶνε περιττὸν νὰ τὴν γυρεύῃ μακρυά.

Ὁ Χρυσολαίμης ἐσώπα· ἀλλὰ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤρχιζε πάλιν τὸ χ α β ᾶ του :

— Ὅλα τὰ ἔξυπνα καὶ τὰ καθὼς πρέπει πουλιὰ φεύγουν τὸν χειμῶνα καὶ πηγαίνουν εἰς θερμὰ κλίματα. Μόνον τὰ περιστέρια μένουν ἐδῶ, ὡς νὰ ἦσαν φυλακισμένα ! Τί ἀνοησία !

Ἐπιτέλους μίαν ἡμέραν ἐδήλωσεν εἰς τὴν μητέρα του ὅτι, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο τὸ ψῦχος, ἐπειδὴ τοῦ ἐπονοῦσε τὸ στῆθος, ἐπειδὴ ἔβηχε, (πρᾶγμα ὁλωσδιόλου ψευδές,) ἐπειδὴ θὰ ἀπέθνησκεν ἂν ἔμενε τὸν χειμῶνα ἐκεῖ,—δι' αὐτὰ ὅλα ἐσκόπευε νὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τ' Ἀγριοπερίστερα. Ἐπρόσθεσεν ἀκόμη, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ εὐτυχὴς ἂν του ἔδιδαν τὴν ἄδειαν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἂν δέν τού την ἔδιδαν ... ἔ, ἦτο πλέον ἐνήλικος, πτέρυγας εἶχε καὶ θὰ τας μετεχειρίζετο ὅπως ἤθελε ! Πολὺ ἄσχημον αὐτό· ἀλλὰ τὰ παραϊδευμένα παιδιὰ ἔτσι ὁμιλοῦν συνήθως.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

Η προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας διὰ τὴν αὔξησιν τοῦ φύλλου εἰς 16 σελίδας, μετ' ἐξωφύλλου, παρετάθη μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1898. Οἱ εἰλικρινῶς ἐπιθυμοῦντες τὴν αὔξησιν, παρακαλοῦνται νὰ μας ἐπιστρέψουν πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης τὸ δελτίον τῆς Ψηφοφορίας συμπεπληρωμένον, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου.

Η ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ Ο ΔΟΥΜΑΣ

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς (πατὴρ) ἐγεννήθη ἐν Πικαρδίᾳ τῷ 1803, ἐκ γονέων πτωχῶν.

Εἰκοσαετὴς τὴν ἡλικίαν ἦλθεν εἰς Παρισίους πρὸς εὕρεσιν πόρου ζωῆς, ἔχων πλείστας συστατικὰς ἐπιστολάς, καὶ μάλιστα πρὸς τὸν στρατηγὸν Φοῦ. Μόλις λοιπὸν ἔφθασεν εἰς Παρισίους μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγοῦ. Οὗτος, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὰς ἐπιστολάς, τὸν ἠρώτησεν ἐὰν γνωρίζῃ γεωμετρίαν, μαθηματικά, ἑλληνικὰ κτλ. ὁ Δουμᾶς ἀπεκρίθη ἀποφατικῶς.

Ὁ στρατηγὸς ἐφάνη δυσαρεστηθεὶς διὰ τοῦτο, καί, τῷ εἶπε νά του σημειώσῃ τὴν διεύθυνσίν του, διὰ νά τον προσκαλέσῃ ὁπόταν ἤθελε τὸν χρειασθῇ. Ὁ Δουμᾶς ἐσημείωσε τὴν διεύθυνσίν του, καὶ ἀπῆλθε καταλυπημένος, διότι παρετήρησεν ὅτι δὲν ἦτο ἱκανὸς εἰς τίποτε. Ὁ στρατηγὸς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου, ἤνοιξε τὴν σημείωσιν καὶ ἔξεπλάγη πολὺ ἰδὼν τὸν καλλιγραφικώτατον χαρακτῆρα τοῦ Δουμᾶ. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας προσεκάλεσε τὸν Δουμᾶν καί τῳ εἶπεν ὅτι τῷ εὗρε θέσιν γραμματέως τοῦ δουκὸς τῆς Αὐρηλίας Λουδοβίκου Φιλίππου, μ' ἐτήσιον μισθὸν 5,000 φράγκων. Ὁ Δουμᾶς ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς, καὶ ἠδυνήθη διὰ τῆς καλλιγραφίας, τὴν ὁποίαν ὀλίγον ἐλογάριαζε, καὶ τὰς σπουδάς του νὰ τελειοποιήσῃ, καὶ τὴν πενομένην οἰκογένειάν του νὰ ὑποστηρίξῃ, καὶ ἀναδειχθῇ ἀργότερα εἰς τῶν δημοτικωτέρων συγγραφέων τῆς Γαλλίας.

(Ἐστάλη ὡς «Σελὶς Καλλιγραφίας» ὑπὸ τοῦ ΜΠΑΜ ΜΠΟΥΜ)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ *Τί με μέλει* ἀναγινώσκει εἰς μίαν ἐφημερίδα τὰ ἑξῆς : «Καὶ πάλιν ἡ πειρατεία. Τρία πρόσματα εἰς τὰς Κυκλάδας.» Καὶ μετ' ἀπορίας ἐρωτᾷ :

— Πατέρα, τί ἀσθένεια πάλιν εἶνε αὐτὴ ἡ πειρατεία ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ναυτοπούλας

*

Κατὰ λάθος ὁ μικρὸς Μανώλης ἔγραψεν εἰς τὸ τετράδιόν του τὴν λέξιν «Σχολεῖον» δύο φορές.

— Σβύσε τὸ ἕνα ! λέγει ὁ Διδάσκαλος.

— Ποῦ ἀπὸ τὰ δύο ; ἐρωτᾷ ὁ Μανώλης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀποστόλου Μαρινοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀκούσατε τί ἔπαθε μίαν φορὰν ὁ φίλος μου *Τρεχαγυρευόπουλος*, μὲ ἕνα Ταχυδακτυλουργὸν εἰς τὸ Θέατρον : «Ἀφ' οὗ ἔκαμε πολλὰ καὶ διάφορα παιγνίδια — μοῦ γράφει ὁ ἴδιος,— ἐκύτταξε καλὰ καλὰ ὅλους τοὺς θεατὰς καὶ σταματήσας τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπάνω μου, μ' ἐφώναξε νάνεβῶ εἰς τὴν σκηνήν. Τότε ἐγὼ μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ πατρός μου, τρέχω καὶ ἀναβαίνω. Ὁ Ταχυδακτυλουργὸς βγάζει ἀπὸ τὴ χέρι του ἕνα δακτυλίδι καὶ το δίνει 'ς ἕνα μανδῆλι σφιγκτὰ σφιγκτὰ· ὕστερα μοῦ λέγει νὰ το λύσω... Τὸ ἔλυσα πρίγματικῶς, ἀλλὰ φαντάσου τὴν ἀμηχανίαν μου, ὅταν δὲν εὑρῆκα μέσα τὸ δακτυλίδι. Ἐνεῖνος ἤρχισε νὰ φωνάζῃ ὅτι τοῦ το ἔπῆρα, καὶ ἐροβέριζεν ὅτι θὰ μου κόψῃ τὸ κεφάλι ἂν δὲν τοῦ το δώσω. Ἐγὼ ὁ δυστυχὴς ἔτρεμα ἀπὸ τὸν φόβον μου καὶ ἐφωνάζα ὅτι δὲν το ἐπῆρα. Ἀλλ' ἐκεῖνος τίποτε ! Φωνάζει ἕνα παιδὶ καὶ του φέρνει μιὰ *μαχαίρα*... Θεέ μου ! ἀκόμη τὴν θυμοῦμαι καὶ με πιάνει φρίκη ! «Ἤ τὸ δακτυλίδι μου, ἢ θὰ σε σφάξω !» μοῦ λέγει. Ἐγὼ βάζω τὰ κλάματα... ὁ Ταχυδακτυλουργὸς μὲ λυπεῖται, καὶ ὄντι νὰ με σφάξῃ, μοῦ εἶδε μιὰ μπεμπονιέρα καὶ μου λέγει νὰ την ἀδειάσω 'ς ἕνα σακκὶ ποῦ ἐβαστοῦσε. Πάγω νὰ την ἀδειάσω καὶ ὦ τοῦ θαύματος ! πέφτει καὶ τὸ δακτυλίδι ἀπὸ μέσα... Ὁ μάγος τὸ πέρνει, καὶ εἰς ἀνταμοιβήν, μοῦ γεμίζει τὴς τσέπες κουφέτα... Φεύγω καὶ ἀκόμη φεύγω, φοβοῦμαι μὴ ἀναληφθοῦν καὶ αὐτά. Εὐτυχῶς ὅμως δὲν ἀνελήφθησαν.» — Καλὲ παίζει κανεὶς μὲ τοὺς Ταχυδακτυλουργούς ;

Δοιπὸν ἐταξείδευες, *Βασσιόπεια*, καὶ δι' αὐτὸ εἶχες νὰ φανῇς τόσον καιρόν ! Μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν τόσῳ θερμὴν ἐπιστολήν σου· ἀλλὰ διατί, ἀγαπητή μου, κάμνεις τόσον πολὺ κυρτὰ τὰ γράμματά σου ; Εἰξεύρεις ὅτι ἐδυσκολεύθηκα νὰ σε διαβάσω ;

Φεγγόδολη Δύγτυόλα, καμμίαν φορὰν προτιμῶ ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν διὰ τὸ Πανηγυρικὸν Λεύκωμα, ἀπὸ τὰς Γνώμας, τὰς ὁποίας μοῦ στέλλουν πρὸς δημοσίευσιν. Καὶ τοῦτο διότι αἱ ἐπιστολαὶ εἶνε ἀφελέστεραι, εἰλικρινέστεραι, ὑποκειμενικώτεραι, ἐκφράζουν δηλαδὴ τὴν ἀτομικὴν γνώμην τοῦ γράφοντος καὶ κατὰ τρόπον ὡραιότατον (ὅπως εἰς τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολήν.) Ἐνῷ αἱ γνῶμαι, γραφόμεναι ἐπίτηδες διὰ νὰ δημοσιευθοῦν, ἀπὸ τὴν πολλὴν προσπάθειαν καμμίαν φορὰν, κατάντοῦν ἐπιτετηδευμέναι καὶ ψυχραί· καὶ τὸ κυριώτερον, εἶνε μᾶλλον ἀντικειμενικαί, καὶ δμοιάζουν μὲ ἀξιώματα· εἰξεύρεις δὲ ὅτι δὲν ἁρμόζει εἰς παιδία νὰ ὁμιλοῦν ἀξιωματικῶς. Αὐτὰ σοῦ τα γράφω, διὰ νὰ ὁδηγηθοῦν ὅλοι, ὅσοι ἑτοιμάζονται νὰ μου στείλουν Γνώμας διὰ τὸ Λεύκωμα· (ἔχουν δὲ καιρὸν μέχρι τέλους Νοεμβρίου.) Θέλω ἀτομικὰς ἐντυπώσεις καὶ κρίσεις, ὄχι δὲ ὁποφθέγματα. Προτιμῶ τοὺς γράφοντας π. χ. «Ἀφ' ὅτου λαμβάνω Διάπλασιν, αἰσθάνομαι ὅτι ἔγινα καλλίτερος», — ἀπὸ τοὺς ἀποφαινομένους, ὡς ἀπὸ τρίποδος : «Ἡ Διάπλασις εἶνε τὸ κάλλιστον περιοδικόν.» Τὸ πρῶτον ἁρμόζει εἰς τὸ στόμα ἑνὸς συνδρομητοῦ. Τὸ δεύτερον θὰ ἥρμοζεν εἰς τὸ στόμα ἑνὸς μεγάλου, ὄντος εἰς θέσιν νὰ κρίνῃ τὰ διάφορα περιοδικά.

«Δηλαδὴ αὐτὴ ἡ Ψηφοφορία,—μοῦ γράφει ἡ *Ναυτοπούλα*,—μοῦ ἔκοψε τοὐλάχιστον δύο ἔτη τῆς ζωῆς μου ! Πῶς νὰ σου περιγράψω τὴν ἀγωνίαν, μεθ' ἧς ἀναμένω τὸ φυλλάδιόν σου ! πῶς νὰ σου ἐκφράσω τὴν λύπην μου, τὴν ἀπογοήτευσίν μου καὶ ἰδίως τὴν ἀγανάκτησίν μου, ὅταν βλέπω πόσον ὀλίγοι εἶνε οἱ ψηφίζοντες ! Μοῦ ἔδωκεν ὅμως μεγάλον θάρρος ἡ πρὸς τὸν *Ψάλλοντα Ρόδακα* ἀπάντησίς σου... Δέν σου φαίνεται ὅμως, Διάπλασί μου, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ παραταθῇ ἀκόμη ἡ προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας ; τώρα οἱ πλεῖστοι τῶν συνδρομητῶν σου ταξειδεύουν, ἢ εὑρίσκονται πολὺ μακράν, εἰς ἐξοχάς, ὅπου δὲν φθάνουν τὰ φυλλάδιά σου καὶ οὕτω δὲν γνωρίζουν *τὰ νέα* τοῦ κύκλου μας.. »

—Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σ' ἐπρλάβα καὶ παρέτεινα τὴν προθεσμίαν. Εἶσαι εὐχαριστημένη ; Ἔλαβα τὰ τετράδια περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς.

Λίγνε, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα .. Εἶπε εἰς τὸν κ. Ἄδλιχον ὅτι περιμένω ἀνυπομόνως τὴν Γνώμην του διὰ τὸ Λεύκωμα.

Δὲν πρέπει νὰ προδικάζωμεν, *Νοσταλγὲ Ἑλλην*, πρὶν λήξῃ ἡ προθεσμία, τὴν ὁποίαν εἶδες διὰ ποίους ἰσχυροτάτους λόγους παρετείναμεν.

Ἀμὲ ἡ δόξα τῆς Πίσσας μου πῶς σας φαίνεται ; Ἴδοὺ τί μου γράφει ὁ *Ναύκληρος Σοβλεγκερλῆς*. «Εἷς μικρὸ: ἐξάδελφός μου, δεκαετὴς περίπου, εἶνε πολὺ φλαρχος. Ὡς ἐκ τούτου ἔχει κάμῃ ἓν Βασίλειον Γατῶν, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε βασιλεύς, ἔχων ὑπηκόους ὅλας τὰς γάτας ποῦ γνωρίζει. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταριθμεῖται καὶ ἡ Πίσσα σου, ἥτις ὅμως κατέχει τὰς πράτας θέσεις τοῦ Κράτους, οὖσα δουξ καὶ Πρωθυπουργός ! ! » — Δέν της λέγω καὶ εἰς ἀνώτερα, διότι τότε θὰ ἐκθρονίσῃ τὸν ἐξάδελφόν σου καὶ θὰ βασιλεύσῃ αὐτὴ ἐπὶ τῶν Γατῶν. . .

Ὀμίχλη τῆς Ἀγγλίας, ἔλαβα τὸ τετράδιόν σου, ἀλλ' ἐξέχασες νὰ βάλῃς γραμματόσημον, φάτελλον καὶ διεύθυνσιν. Τί νά το κάμω τώρα, ἀφ' οὗ δὲν ἠξεύρω οὔτε διὰ ποῖον εἶνε ;

Σκάνδαλον πλέον κατέντησεν ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Ἀνανία. Ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* μοῦ γράφει· «μὰ καὶ τὸν χειμῶνα θὰ κάμνῃ λουτρὰ εἰς τὸ *Φάληρον* ὁ παράξενος αὐτὸς ψυχογυιός ;» *Ὁ Ἐμπεδοκλῆς* προτείνει πρὸς τιμωρίαν του, νὰ τον κρατῶ διὰ τῆς βίας εἰς τὰς Ἀθήνας ὅλον τὸ καλοκαῖρι, καὶ νὰ τον ἐξορίζω εἰς τὸ Φάληρον τὸν χειμῶνα. (Τί σκληρότης!) Ὁ δὲ *Γαλασμὸς Κόσμου* τοῦ ἀπευθύνει τοὺς ἑξῆς στίχους :

Εἰς τὴν ἔκλειψιν τοῦ Ἀνανία.

Νεράντζι κατακόκκινο, 'στὴ νεραντζιὰ κρυμμένο,
Ποῦ εἶσαι καὶ δὲ φαίνεσαι, πουλί μου ἀγαπημένο;
Εἰς τοῦ Φαλήρου τὴν περκνὴ κ' εὐώδη παρυλίαν,
Κάποιος σὲ εἶδε νὰ περνᾷς 'στὸ μπράτζο τοῦ Ἀ-
Γιαλὸ-γιαλὸ πηγαίνατε [ζαρία.
Κ' ὅλῳ γιὰ μᾶς ἐλέγατε.
Κ' εἶπα: Καιρὸς τοὺς Ρεμβασμούς, ὦ Ψυχογυιέ,
[νάφήσῃς.
Πάρε μελάνι καὶ χαρτὶ καὶ γράψε τους, νὰ ζήσῃς!
Πάρε τὸν οὐρανὸ χαρτί, τὴ θάλασσα μελάνι. . .
Μὰ ἡ τεμπελιά σου φθάνει !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μού τοὺς νέους μου φίλους *Βελοφόρον Ἄρτεμιν* (Ε. Σ.), *Βασίλισσαν τοῦ Χρυσοῦ* (Α. Κ.), *Βασιλικὴν τῆς Δέσβου* (Β. Γ.). *Χρυσοῦν Βέλος* (Α. Μ.) καὶ *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* (Ν. Λ. Δ.).

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι : — Ἡ *Φελόη* ἀσπάζεται τὴν *Μερόπην Μαρίνου*, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισεν, ὅταν ἔδιδαν μαζὶ ἐξετάσεις ἐπὶ πτυχίῳ· δέχεται δὲ εὐχαρίστως τὴν περὶ ἀλληλογραφίας πρότασιν τῆς *Μούσης τῆς Ἀστρονομίας* καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν της· — ἡ *Ἰωνικὴ Δικτὴ* τότε θὰ εἴπῃ εἰς τὸν *Μελαγχολικὸν Ναύτην* τὰ ἀρχικά της, ὅταν λάβῃ τὸ ὀφειλόμενον τετράδιόν του· — ὁ *Νικόλαος Κ. Δεκαβάλλας* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι τὸ ψευδώνυμόν του εἶνε *Κενέζος Λῆ*, καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τόνομά του· — ὁ *Φιλέλλην Μικρασιάτης*, ἐπειδὴ ἀναχωρεῖ ἐξ Ἀμισσοῦ, παρακαλεῖ ὅσους τοῦ ὀφείλουν τετράδια Μ.

Μυστικῶν, νὰ τοῦ τὰ στείλουν τὸ ταχύτερον· —ὁ *Δημ. Δίπλας* πληροφορεῖ τὸν *Γεώργιον Παπαστεφάνου*, ὅτι τῷ ἔγραψεν ἐπιστολήν, διὰ νὰ συνεννοηθοῦν· —τὸ *Ἀντίο Μαστέλο* ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ *Αὐγερινοῦ* καὶ τοῦ *Πονηροῦ Πνεύματος*· —ὁ *Κωνστ. Ζάγος* μοῦ γράφει ὅτι ἐν συνεδριάσει τοῦ «Μικροῦ Συλλόγου» ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* ἀνεκηρύχθη εὐεργέτις αὐτοῦ, καὶ ὅτι λίαν προσεχῶς λαμβάνει τὸ σχετικὸν δίπλωμα· —τὸ *Ἐρεχθεῖον* ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν πατρίδα τῆς *Ναυτοπούλας* καὶ τῆς *Μελλούσης Καλλιτέχνιδος*· —ὁ *Μικρὸς Τυμπανιστὴς* καὶ ὁ *Ψάλων Ρύαξ* παραπονοῦνται κατὰ τῆς *Ναυτοπούλας*, ἡ ὁποία εἶπε τὰ ψευδώνυμά των εἰς ἕνα φίλον μου ἐν Σμύρνῃ. καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὰ ἔμαθεν ὅλος ὁ κόσμος· —καὶ ὁ *Γεράσιμος Λασκαρᾶτος* θὰ φαίνεται τοῦ λοιποῦ μὲ τόνομά του, καὶ ὄχι μὲ τὸ ψευδώνυμόν του *Τηλεκλείδης*· — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* πληροφορεῖ τὸν *Ἀνεμοστρόβιλον* ὅτι μόνον τὰρχικά του δύναται νὰ τῷ εἴπῃ : Σ. Κ. Τ.

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : *Ὁ Φιλοθάνατος* μὲ τὸν *Γεράσιμον Ἔσλιν*, *Ἀγκάθι*, *Μαρίαν Στούαρτ*. *Κυματίζουσαν θάλασσαν* καὶ *Δίναν Δοβέρδου* —ἡ *Ἀστερόεσσα Νὺξ* μὲ τὸν *Τίδν τῆς Νυκτός*. *Ἀλεπούν*. *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*, *Χρυσῆν Βροχὴν* καὶ *Αὐλίδα* —ὁ *Ἀγγουρολογιώτατος* μὲ τὴν *Θέλπουσαν*, *Ἰωνικὴν Ἀκτὴν* καὶ *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*· — ὁ *Ναύαρχος Σάμψων* μὲ τὸν *Ἰωάννην Ἰορδανόπουλον* καὶ *Κάρμεν Σύλβα*· — ἡ *Κρυσταλλώδης Πηγὴ* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἰωνικὴν Ἀκτήν*· — ὁ *Βασιλεὺς τῶν Κυκλάδων* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Φαλήρου*· — ὁ *Δημ. Δρίβας* μὲ τὴν *Βικτωρίαν Ἀποστολίδου*· —ἡ *Γαλανὴ τοῦ Αἰγίου* μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Σ. Οἰκονομίδην*, *Ἀγραίαν Ἀρτέμιδα* καὶ *Ψάλλοντα Ρύαχα*· —ὁ *Μυλίρδος* μὲ τὸν *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Ἄγρυπνον Δράκοντα*, *Ναυτοπούλαν* καὶ *Ἄννα Τσίζωμ*· —ὁ *Πύρρος* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον*, *Σαρδινάπαλον*, *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* καὶ *Μικρὸν Τυμπανιστήν*· —ὁ *Ζήτης* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, *Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Ἀνθισμένον Μενεξέν*· — ὁ *Ἀνεμοστρόβιλος* καὶ ἡ *Μυλαίδη* μὲ τὸν *Κερκυραϊκὸν Διμέρα*. *Ο. Μ. Γιαλλιτᾶν*, *Ἀγκάθι*, *Τίδν τῆς Νυκτὸς* καὶ *Ἱππότην τῶν Ἀθηνῶν*· —ἡ *Τελευταία Χελιδὼν* μὲ τὸν *Ἀνθρεῖον Εὔζωον*, *Ζεβὰν* καὶ *Ἀνεμοστρόβιλον*· — τὸ *Ἀντίο Μαστέλο* μὲ τὴν *Ζαππίδα*, *Σοφὸν Πιττακάν*, *Βασιλέα τῶν Ὀρέων* καὶ *Μ. Γλυτσόν*· — ὁ *Δημ. Δίπλας* μὲ τὸν *Σπασμένον Φεγγίτην*· —ἡ *Φεγγόβολη Αὐγούλα* μὲ τὴν *Χλωρίδα τῆς Χάλκης*, *Ζαππίδα*, *Οὐρανίαν Ἀψίδα* καὶ *Φιλαμερικανίδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Κυματίζουσαν θάλασσαν* (ἡ ὁποία, μόλις ἰδῇ κανένα κορίτσι, εὐθὺς τὸ ἐρωτᾷ ἂν εἶνε συνδρομήτριά μου· καὶ ἅμα τῆς εἰπῇ ὅτι δὲν εἶνε, τῆς προτείνει *νὰ τὴν ξεσπαθώσῃ*) *Διμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου* (ἡ αἴτησίς σου ἐγένετο δεκτὴ καὶ σοῦ ἔστειλα 11ον, 19ον, 20ὸν καὶ 21ον τόμον·) *Δ. Ε. Δίπλαν*, *Ἀντίο Μαστέλο* (μοῦ κάμνεις τόσας ἐρωτήσεις, ποῦ δὲν ἠξεύρω εἰς ποίαν νὰ σοῦ πρωτοαπαντήσω !) *Γαλανὴν τοῦ Αἰγίου* (τί ἐννοεῖς λέγουσα νὰ σοῦ ἀποστείλω τὰ ἀρχικά ;) *Παπαρούνα τῆς Περτέλης* (ὄχι, δὲν εἶνε καλὸν διόλου· πρέπει νὰ ἔχῃς διάθεσιν· κράξε την, καὶ νὰ ἰδῇς πῶς θὰ ἔλθῃ· εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶνε τόσον εὔκολον !) *Ρωμηοπούλαν* (ναί· ὁ ταχυδρόμος· δὲν εἶπα ὅτι παράπονα περὶ Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύω ἀκόμη, πρὶν γίνῃ τὸ Εὑρετήριον : ἔξαφνα αὐτοὶ κατὰ τῶν ὁποίων παρακονεῖσαι, εἰμπορεῖ νὰ σοῦ ἔστειλαν καὶ νὰ μὴ τὰ ἔλαβες·) *Καρδερίναν*, *Νέον Ἡρακλέα* (βέβαια· καὶ τὸ σι δὲν εἶνε συλλαβή ;) *Ἥρωα τῆς Σύρου* (ναί· ἀριθμοῦνται καὶ αὐταί·) *Δ. Π. Δρίβαν*, *Βασιλέα τῶν Κυκλάδων* (ἐγὼ ὅμως ἐξήγαγον ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου ὅτι εἶσαι πολὺ καλὸς σκοπευτής !) *Δύραν τοῦ Ἀρίονος* (τώρα τοὐλάχιστον ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς τακτικά·) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα* (πολὺ περίεργον αὐτό, πραγματικῶς ! ἔχεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ πρόσωπον. τὸ ὁποῖον παραδίδει τὰς ἐπιστολάς σου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ;) *Ἀστροποταμίτην* (φαντάζομαι τί ὡραῖον καὶ εὐάρεστον θὰ εἶνε τὸ νέον σκίτι·) *Θαλασσίαν Ἀδραν* (περιμένω τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου σου·) *Λευκὴν Περιστεράν*, *Κρυσταλλώδη Πηγὴν* (ἡ «Νίναν» τιμᾶται δρ. 3,50·) *Χλωρίδα τῆς Χάλκης* (δὲν πειράζει· πάλιν μεταξὺ τῶν πρώτων εἶσαι !) *Ταπεινὸν Ἴον* (ὅλα ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ναύαρχον Σάμψων* (τὰ ἀποτελέσματα τοῦ 540ου Διαγωνισμοῦ μετὰ 15 ἡμέρας θὰ εἶνε γνωστά·) *Κωνσταντῖνον Ἀναγνωστόπουλον*, *Πυραμίδα τῆς Αἰγύπτου* (μὲ καλὸν νὰ δεχθῇς τοὺς ἀπόντας·) *Ἐρεχθεῖον* (ποῦ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του τώρα ποῦ ἔμαθεν ὅτι ὁ «Πρόκρις» θὰ ἐκδοθῇ μετ' ὀλίγας ἡμέρας·) *Ἑλληνικὸν Ἀέθημα* (πῶς εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἴπω τὸ ξένον ψευδώνυμον ;) *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν*, *Χρυσῆν Βεργίτσαν*, *Φαλσταφ*, *Ἀλέξ. Οἰκονομίδην*, *Γλυκὸ Φιλάκι* (θὰ λάβω βέβαια καὶ ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου·) *Γεράσιμον Λασκαρᾶτον*, *Ζοφερὸν Μεσαίωνα* (!, ὃς εἶνε . . ἡ μητέρα θυμόνει καμμιὰ φορά. ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐκτελεῖ τὰς ἀπειλάς της·) *Ἀγγουρολογιώτατον* (μὴ δίδῃς προτροχὴν εἰς τὰ τοιαῦτα· μήπως ἔδωσα ἐγὼ ; μήπως ἔγραψα τίποτε ;) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας* (ἄμα τελειώσῃ ἡ Στήλη τῆς Τιμῆς. τότε νὰ κάμῃς μίαν γενικὴν Στατιστικὴν καὶ νὰ μοῦ την στείλῃς·) *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα* (ἀνυπομονῶ νὰ μάθω ὅτι ἔγινες ἐντελῶς καλά·) *Κ. Γ. Ἐλευθεριάδην* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Σεπτεμβρίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 24 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέλω νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυλίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φυλλάδιον, ὃν ἔκαστος κερδίζει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

525. Λεξιγρίφος.

Ἂν πάρῃς ἓν' Ἀπόχολον, ἓν ὄρος καὶ ἓν γράμμα,
Κάποιον ἀρχαῖον ποιητὴν θὰ κάμῃς ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Χρήστου Καλδερίμη

526. Στοιχειόγριφος.

Ἤμην πόλις· ἂν τὸ πρῶτον
Τῶν στοιχείων μου ἀφήσῃς.
Καὶ τὸ τελικὸν τονίσῃς,
Δένδρον τι θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνδρου τῆς Αὐγῆς

527. Αἴνιγμα.

Δύο ἀκάρος, ποὺ χανε θυμὸ πολὺ μεγάλο,
Μιὰ μέρα ἐμαλώσανε· τσιμπᾷ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο,
Ἁρπάζονται, ξεσχίζονται, κυλιοῦνται μέσ' ἀπὸ [χῶμα,
Στὸ τέλος πειὰ χωρίζονται . . μὲ τὴν ψυχὴ ἀπὸ [στόμα.
Ἀπὴ μάχη ὁ ἕνας τὸ λαιμὸ χάνει καὶ τὸ κεφάλι,
Κ' ἔξαφνα ἥρως ξακουσὸς ἀπὴ μέση ξεπροβάλλει!
Ὁ ἄλλος ἔχασε λαιμὸ καὶ κεφαλὴ κ' ἐκεῖνος·
Μὰ μία ξένη κεφαλὴ κατώρθωσε νὰ πάρῃ
Καὶ ὀλίγον τι τὸ σῶμά του τὸ πτερωτὸ νὰ λάβῃ.
Κ' ἰδού, μεταμορφώνεται ὁ δυστυχὴς εἰς κτήνας!

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Αἰγιναίας Ἀθηνᾶς

528. Κεκρυμμένον Ὄνομα.

Τὴν θεῖαν μου ποῦ δὲν μπορεῖ τὸ θῆσα νὰ προφέρῃ
Ὁ πειὸ μικρός μου ἀδελφὸς προχθὲς τὸ μεσημέρι
«—Μὰ πῶς σὲ λένε; ρώταγε μὲ κάποια κοκορία,
Κ' ἐκείνη: «—Ὄχ, μὲ τύμωσες! μὲ λέγουν, εἶπα, Τσία !»

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

529. Δίζυγον.

★★★★★★★	Πάντικατοσταθῶσιν οἱ ἀστεροκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγενώσκωνται : α')
★ ★	ὁριζοντίως : ἄνω, ἀρχαῖος
★ ★	βασιλεὺς· κάτω, φυτὸν χρησιμεῦον εἰς τὴν μαγειρικήν·
★★★★★★★	β') εἰς τὰς καθέτους κατὰ
★★ ★★	σειράν : ζῷον, ποταμός,
★ ★	πτηνόν, θεά.
★ ★	
★ ★	

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακᾶ

530. Παίγνιον.

000000	Ἐκ τῶν 36 τούτων μηδενικῶν, ἀφαίρεσε 6 οὕτως ὥστε τὰ ὑπολειπόμενα, μετρούμενα ὁριζοντίως καὶ καθέτως, νὰ δίδωσι πάλιν ἄρτιον ἀριθμὸν μηδενικῶν. (Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀφαιρεθησομένων μηδενικῶν, γράψε σταυρούς.
000000	
000000	
000000	
000000	
000000	

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχισυστάτου Μιλτιάδου

531. Ἀστεῖον Πρόβλημα.

Ὁ πτωχὸς ἀλλ' ἐπιμελὴς Τάκης ἠγόρασεν ἓν ζεῦγος καινουργῶν ὑποδημάτων· καθ' ἕδδν ὅμως ἔχασε τὸ $^1/_2$ καὶ τὸ $^1/_3$ αὐτοῦ. Ὡσαύτως τὴν νύκτα εἰς λωποδύτης τῷ ἔκλεψε τὰ $^1/_7$ καὶ τὰ $^3/_{11}$ τῶν παλαιῶν του ὑποδημάτων. Τὴν ἐκομένην οἱ ἀμελεῖς συμμαθηταί του τὸν ἐκύτταζαν καὶ ἐγέλων ἐμπαιγτικῶς. Καὶ ὅμως κανεὶς δὲν τοὺς εἶχεν εἰπῆ τὰ παθήματά του ! Εἰμπορεῖτε νὰ μας εἰπῆτε διατί τὸν ἐπεριγελοῦσαν;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιζιζανίου

532. Λογοπαίγνιον.

Εἰς ποίαν πόλιν τῆς Εὐρώπης κατέφυγε καὶ ἐκρύβη ὁ αἴτιος ἐνὸς περιφήμου πολέμου ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

533.—537. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, καὶ πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς τὰς κάτωθι λέξεις, σχηματίσατε ἄλλας τόσας :

ὑγρός, μέτος, τέφρα, ὄστις, μῦθος.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγόρη Ζακυνάκη

538. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι μίαν μεγάλην πρωτεύουσαν :

1, Μουσικὸν ὄργανον. 2, Ἄνθος. 3, Νῆσος. 4, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας. 5, Θεότης Ἀρχαία. 6, Κόλπος τῆς Ἑλλάδος. 7, Μέλος τοῦ σώματος. 8, Σύνδεσμος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τελευταίας Χελιδόνος

539. Φωνηεντόλιπον.

Βλ-μν-βρδς πτλ-δ-τχς-τ-δξντ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

540. Ἐλλιποσύμφωνον.

ο—οο—αι—αι—εει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάτου Λυτίδα

541. Γρίφος.

Δοῦλοι Ἂν
Λαὸς Πολὺς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρος τοῦ Βήματος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 4 Ἰουλίου ἔτους

359. Μένανδρος (μέγ, Ἄνδρος). — **360.** Ἰστρος, Ἄστρος, ἄστρον. — **361.** Σπάρος, σπάγος. — **362.** Τὸ μάτι.

363. ΣΑΧΗΣ
Α Ι Ο Α
Κ Φ
Ν Ι Μ
Ι Ε Ν Ο
Σ Ο Φ Ο Κ Λ Η Σ

364. ΣΠΙΣΜΟΣ. — **365-369.** Γινομένης τῆς ἀναλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων ΘΣ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : θράσος. αὖθις, κῆθος, Ἄθως, θερνός.

— **370.** Ἰησοῦς υἱὸς Θεοῦ Σωτήρ. — **371.** Ἐν εὐθείᾳ ὁδῷ περιπάτει, παῖ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνεστῆ Κωνσταντινίδου 1898